

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.318 van 25 januari 1999
in de zaak A. 77.429/VII-16.406.**

In zake : Luc DE BRAEKELAER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VANDERMEERSCH,
kantoor houdende te HULDENBERG,
Elzasstraat 34

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. GILLIAMS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Goedheidsstraat 5-7.

tussenkomen de partij :

de c.v. VLABRAVER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. RYCKBOST,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 80.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Luc DE BRAEKELAER op 6 februari 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 21 november 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen het besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij aan de c.v. VLABRAVER de vergunning wordt verleend om te Drogenbos, aan de Humaniteitslaan, een afvalverbrandingsinstallatie uit te baten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten S. VANDERMEERSCH en J. BLANCHE, die verschijnen voor de verzoeker, van Advocaten H. GILLIAMS en L. VAN BEVER, die verschijnen voor de verwerende partij, en van Advocaten D. RYCKBOST, E. RYCKBOST en M. SENELLE, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Reeds voor het indienen van de kwestieuze vergunningsaanvraag zijn de milieu-effecten van een nieuwe verbrandingsinstallatie voor het Vlaams-Brabantse afval onderzocht in een milieu-effectrapport (verder MER) van december 1990.

In dat rapport worden vier mogelijke vestigingsplaatsen onderzocht, met name Grimbergen, Kessel-Lo, Drogenbos en Schelle (provincie Antwerpen).

Op 22 maart 1994 stelt de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting een "Ontwerp van globaal concept voor de oplossing van de afvalproblematiek in Vlaams-Brabant" voor.

Dit "ontwerp van globaal concept" wordt door de Vlaamse regering principieel goedgekeurd in haar vergadering van 7 december 1994.

In de goedgekeurde conceptnota wordt een globaal beeld gegeven van de huisvuilproblematiek in de provincie Vlaams-Brabant, waarbij specifiek de nadruk wordt gelegd op het gebrek aan huisvuilverwerkingsinfrastructuur in de provincie.

Met betrekking tot de verbranding van afval wordt in de nota het volgende toekomstbeeld geschetst :

"Wanneer alle voorliggende elementen - inzonderheid het preventiebeleid - worden uitgevoerd zal dit resulteren in een vermindering van de huisvuilafvalstroom dat alsnog moet verwijderd worden.

Deze reststroom of m.a.w. wat noch kan voorkomen, hergebruikt of gerecycleerd worden, zal verbrand worden in een verbrandingsinstallatie met rookgaswassing en energie-recuperatie. Daarbij moet de beste beschikbare technologie aangewend worden om de rookgaswassing optimaal te laten werken. De vliegassen zullen gestort worden op een klasse I-stortplaats buiten Vlaams-Brabant. De bodemassen zullen gerecycleerd worden.

Na evaluatie van de effecten van het opgezette voorkomingsbeleid, het gerealiseerde beleid rond

hergebruik en in functie van de voortgang in de dossiers rond de verwezenlijking van de verwerkings-infrastructuur m.b.t. de recyclage van de afvalstoffen, zal de feitelijke dimensionering alsmede een voorstel tot inplanting worden bepaald van deze verbrandingsoven.

Deze beslissing zal genomen worden ten laatste einde 1995, in samenspraak met de betrokken gemeentebesturen, de intercommunales gelegen in Vlaams-Brabant, de provincie Vlaams-Brabant en het Vlaamse Gewest.

Op dat ogenblik moet er een duidelijk zicht zijn op de effectiviteit van de preventie en het hergebruik e.d. op de restfractie.

Dit laat toe om na te gaan bij het nemen van de beslissing rond de verbrandingsoven in hoeverre de voorkomingsmaatregelen evenals de genomen maatregelen inzake hergebruik en recyclage effectief werden ingesteld én/of wat het uiteindelijk effect ervan is.

Aan de nieuwe provincie Vlaams-Brabant zal gevraagd worden een concreet voorstel te doen van inplantingsplaats en capaciteit vóór midden 1995."

1.2. Gevolg gevend aan de inhoud van bovenvermelde conceptnota, neemt de provincieraad van Vlaams-Brabant op 27 juni 1995 een beslissing waarbij "aan de Vlaamse regering (wordt) voorgesteld om voor de te bouwen afvalverbrandingsinstallatie een capaciteit te voorzien van 260.000 ton en deze in te planten te Drogenbos op de gronden gelegen naast de steg-electriciteitscentrale, kadaster Sectie A, nrs. 17t en 138m".

1.3. Op 13 november 1995 wordt de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "VLAAMS-BRABANTSE AFVALVERWERKING EN ENERGIERECUPERATIE" (afgekort als VLABRAVER) opgericht. Deze vennootschap stelt zich luidens artikel 3 van de gecoördineerde statuten tot doel :

"- het nemen van initiatieven en het ontwikkelen van voorstellen gesitueerd binnen het kader van het door de Vlaamse Overheid goedgekeurde Afvalstoffenplan en van de besluiten van de Provincieraad van Vlaams-Brabant over het beleid inzake de afvalstoffen, op het vlak van de eindverwerking van huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, die inzake aard

en samenstelling vergelijkbaar zijn met de huishoudelijke afvalstoffen, welke, na preventie, redelijkerwijze niet kunnen gerecupereerd worden of niet in aanmerking komen voor materiaalrecuperatie, en de residu's welke overblijven na de eindverwerking van deze afvalstoffen;

- het opzetten van alle voorbereidende activiteiten die in eerste orde de vennoten en eventueel bijkomende vennoten de mogelijkheid moeten verlenen om op termijn te kunnen overgaan tot de bouw en de exploitatie van een nieuwe afvalverbrandingsoven met energierecuperatie in Vlaams-Brabant."

Volgens de beschikbare gegevens telt de c.v. VLABRAVER thans zes vennoten : de provincie Vlaams-Brabant, de Vlaamse Milieuholding/VLAR n.v., de OVAM, WATCO Vlaanderen, de intercommunales INTERLEUVEN en HAVILAND. In een latere fase zouden ook nog andere intercommunales en gemeenten tot de vennootschap kunnen toetreden.

1.4. Kort na de oprichting van de c.v. VLABRAVER wordt een aanvang genomen met het opstellen van het MER met het oog op het indienen van de milieuvergunningsaanvraag die heeft geleid tot het thans bestreden besluit.

Op 15 december 1995 verklaart AMINAL, cel MER, zich akkoord met het door de c.v. VLABRAVER voorgestelde college van deskundigen. Als coördinator van het college van deskundigen wordt L. VAN MIDDEL aangewezen.

De startvergadering is gehouden op 10 mei 1996.

Enkele maanden later, op 5 augustus 1996, sluit de c.v. VLABRAVER een overeenkomst met het studiebureau INTER-ECO voor het opstellen en het begeleiden van de milieuvergunningsaanvraag voor de verbrandingsoven.

1.5. Intussen werd de onteigeningsprocedure gestart voor de verwerving van de voor de verbrandingsinstallatie noodzakelijke gronden.

Bij besluit van 31 mei 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling werd OVAM

gemachtigd tot onteigening ten algemene nutte over te gaan van verschillende percelen gelegen op het grondgebied van de gemeente Drogenbos en van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw.

In dit besluit wordt onder meer overwogen dat "de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 15 juni 1995 de principiële beslissing genomen heeft om de site Drogenbos als de meest geschikte locatie voor de vestiging van de voor Vlaams-Brabant noodzakelijke verbrandingsinstallatie aan te bevelen en dat dit standpunt op 28 juni 1995 door de Provincieraad van Vlaams-Brabant bekrachtigd werd".

Op 8 november 1996 verklaart OVAM dat deze gronden na een eventuele onteigening, volgens een nog nader te bepalen modaliteit, ter beschikking zullen worden gesteld van de exploitant van de verbrandingsinstallatie. Volgens de tussenkomen partij zijn de gronden voor de vestiging van de verbrandingsoven uiteindelijk in der minne verworven.

1.6. Het milieu-effectrapport wordt door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer conform verklaard op 4 oktober 1996.

1.7. Op 13 december 1996 dient W. POOT, in zijn hoedanigheid van bestuurder van de c.v. VLABRAVER, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe verbrandingsinstallatie met energierecuperatie met een thermische capaciteit van 97 MW, gelegen te Drogenbos en te Sint-Pieters-Leeuw.

De vergunningsaanvraag omvat in concreto volgende onderdelen :

"- een verbrandingsoven met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen, met een thermische capaciteit van 97 MW (wat bij een gemiddelde onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg neerkomt op 28 ton/u of ca. 207.000 ton/jaar);

- de opslag en verbranding van, met energiewinning en met terugwinning van :
 - * niet gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen;
 - * niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen die vergelijkbaar zijn met huishoudelijke afvalstoffen;
 - * vast, niet-risicohoudend medisch afval;
 - * andere niet gevaarlijke afvalstoffen.
- een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van het lozen van effluentwater voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater met een maximumdebiet van resp. 0,5 m³/uur, 6 m³/dag en 2.200 m³/jaar;
- 6 transformatoren van resp. 2 x 300 kVA, 3 x 2.500 kVA en 1 x 25.000 kVA;
- vast opgestelde batterijen, waarvan het produkt van de capaciteit, uitgedrukt in Ah, met de klemspanning, 18.900 ah x V bedraagt;
- een al dan niet overdekte ruimte waarin 5 autovoertuigen, andere dan personenwagens, gestald worden;
- een airconditioningsinstallatie, met een totale geïnstalleerde drijfkracht van 30 kW;
- 10 compressoren, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 253 kW;
- een opslagplaats voor samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing gehouden gassen, in verplaatsbare recipiënten, met een gezamenlijk waterinhaltsvermogen van 1.500 liter;
- opslagplaatsen van oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, met een totaal inhoudsvermogen van 485.000 kg;
- een bovengrondse opslag van 20.000 l diesel;
- een opslag van 10.000 l olie, verdeeld over 25 vaten van 200 l motorolie en 25 vaten van 200 l afvalolie;
- een verdeelinstallatie bestaande uit 1 dieselpomp;
- een laboratorium waarbij geen gevaarlijke stoffen worden geloosd;
- een inrichting voor het mechanisch behandelen van metalen, met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 28,5 kW;
- vast opgestelde motoren met een nominaal vermogen van 200 kW;
- 2 stoomgeneratoren, andere dan lagedruk stoomgeneratoren, met elk een waterinhoud van 13.500 l;
- 3 stoomvaten, met inbegrip van warmtewisselaars waarvan de primaire ruimte als stoomvat wordt beschouwd, met een waterinhoud van 2 x 500 l en 1 x 44.000 l;
- 1 stoomturbine inclusief alternator met een vermogen van 25 MW".

Op de brief waarmee de vergunningsaanvraag wordt ingediend, staat vermeld dat "toelichtingen omtrent het dossier tevens bekomen (kunnen) worden bij

de opsteller ervan : INTER-ECO b.v.b.a., Dhr. Luc VAN MIDDEL, Fr. Verbeekstraat 233, 3090 Overijse".

De milieuvergunningsaanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 23 december 1996.

1.8. Op dezelfde dag wordt de minister-president van de Brusselse regering schriftelijk in kennis gesteld van de ingediende milieuvergunningsaanvraag. Deze brief, die namens de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant ondertekend is door de gemachtigde ambtenaar, luidt als volgt :

"Ik verwijs naar het samenwerkingsakkoord tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestgrensoverschrijdende milieueffecten.

Als bijlage gaat een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag ingediend door VLABRAVER C.V., Diestsesteenweg 52 te 3010 Leuven voor de exploitatie van een verbrandingsoven voor de verbranding met energierecuperatie van de niet te recupereren restfractie van niet gevaarlijke afvalstoffen met een thermische capaciteit van 97 MW.

De betreffende inrichting is M.E.R.-plichtig en de behandelingsprocedure is voorgescheven door het VLAREM, titel I. De heer Burgemeester van en te DROGENBOS is d.d. 23/12/1996 verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren. Waarschijnlijk zal dat onderzoek plaatsvinden tijdens de maand januari, de juiste periode, die 30 dagen zal duren, kan worden medegedeeld door de heer Burgemeester van en te Drogenbos. In de procedure is ook een informatievergadering voorzien.

De uitspraak door de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant is normaal (=zonder eventueel uitstel) voorzien uiterlijk op 23/4/1997".

1.9. Op dezelfde dag wordt de burgemeester van de gemeente Drogenbos verzocht om een openbaar onderzoek te organiseren over de vergunningsaanvraag. Dit wordt uiteindelijk georganiseerd van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997.

Op 14 april 1997 heeft te Drogenbos een openbare informatievergadering plaatsgevonden.

1.10. Op 27 maart 1997 verstuurt de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling aan zijn Brusselse collega een brief met de volgende inhoud :

"Volgens de gegevens waarover ik beschik, werd door de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams Brabant aan uw regering op 23 december 1996 per aangetekend schrijven een exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag (inclusief het milieueffectrapport) overgemaakt. In het begeleidend schrijven werd melding gemaakt van het verzoek aan de burgemeester van Drogenbos om een openbaar onderzoek en een informatievergadering te organiseren. De juiste periode van het openbaar onderzoek zou meegedeeld worden door de burgemeester van Drogenbos.

Bij aangetekend schrijven van 24 maart 1996 werd uw regering door de gemeente Drogenbos op de hoogte gesteld van het feit dat het openbaar onderzoek loopt van 25 maart 1997 tot en met 24 april 1997 en dat de informatievergadering doorgaat op 14 april 1997 om 19u30.

Ik ben dus van mening dat voldaan werd aan de bepalingen van de artikelen 4 en 5 van het samenwerkingsakkoord. Het uitstellen van het openbaar onderzoek is derhalve niet aangewezen. Ik wil hierbij ook uw aandacht vestigen op het vierde lid van artikel 5 van het samenwerkingsakkoord dat bepaalt dat een verlenging van de duur van het openbaar onderzoek niet mogelijk is.

Indien uw regering buiten de termijn van het openbaar onderzoek nog een standpunt zou formuleren, ben ik evenwel bereid, gelet op het principe van goede nabuurschap tussen onze gewesten, om dit standpunt onmiddellijk na ontvangst aan de Bestendige Deputatie van de provincie Vlaams-Brabant over te maken en de Bestendige Deputatie te verzoeken bij de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag, indien mogelijk, uw standpunt in rekening te brengen. Hierbij wil ik er de aandacht op vestigen dat conform de bepalingen van titel I van het VLAREM de Bestendige Deputatie uiterlijk op 23 april 1997 een uitspraak moet doen over de milieuvergunningsaanvraag. Deze termijn kan met een periode van maximaal twee maanden verlengd worden. (....)".

1.11. Tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag worden 1.612 petitie's, 33.712 schriftelijke en 8 mondelinge bezwaren en opmerkingen ingediend.

1.12. Met een besluit van 29 mei 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt de gevraagde vergunning verleend.

Naast de toepasselijke algemene en sectorale voorwaarden van Vlarem II worden in het vergunningsbesluit de volgende bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden opgelegd :

"Artikel 1 : aspect lucht

- a) De volgende parameters dienen ter controle van de verbranding per ovenlijn continu aan de uitgang van de oven gemeten te worden : O_2 , CO en temperatuur;
- b) De volgende parameters dienen per ovenlijn continu in de schouw gemeten te worden : stof, HCl, SO_2 , NO_x , CO, O_2 , vochtgehalte, temperatuur en rookgasdebiet;
- c) De volgende parameters dienen per ovenlijn periodiek gemeten te worden in de schouw (om de 6 maanden): HF, zware metalen, gas- en dampvormige organische verbindingen;
- d) Dioxinen en furanen dienen minimum eenmaal per zes maanden en per ovenlijn gemeten te worden;
- e) Het gloeiverlies van de slakken dient om de zes maand gemeten te worden;
- f) Gedurende de eerste twaalf maanden na de in bedrijfstelling dienen de parameters vermeld onder c) en d) gemeten te worden om de twee maanden.

Artikel 2 : aspect bodem

- a) Het concept van de uit te voeren constructiewerken dient derwijze te zijn dat de grondbalans van ontgravingen en aanvullingen in evenwicht is. De verontreinigde gronden kunnen verwerkt op de site, en moeten geïsoleerd worden van de omgeving. Dit gedeelte van de grondwerken moet begeleid worden (ontwerp en uitvoering) door een erkend bodemsaneringsdeskundige;
- b) In het bijzonder bestek dat de aanneming van de werken zal regelen, dienen met betrekking tot het voorkomen van bodemvervuiling door bouwchemicaliën en koolwaterstoffen de nodige maatregelen te worden opgenomen.

Artikel 3 : aspect geluid

- a) Inkapselen van de ventilatoren (reductie van de geluidsbelasting binnen in het gebouw);
- b) Isoleren van het aanzuig- en perskanaal (idem reductie binnen in het gebouw);
- c) Aanbrengen van een geluiddemper aan de uitblaas-zijde;
- d) Isoleren van de schouwmantel door gebruik te maken van een dubbelwandige constructie in staal;

Artikel 4 : aspect verkeer

- a) De aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten dient derwijze te worden georgani-

seerd dat minimum 50% (gewicht) wordt aan- en afgevoerd per schip.

b) De aanvoer met ophaalwagens uit de gemeenten van het Pajottenland moet zoveel mogelijk via N285 naar N8 via Dilbeek op Ring of naar N28 langs Halle - N203 - ring Zuid worden georganiseerd.

c) Bovengeschiedt aan het bepaalde onder b) dient de exploitant, in overleg met de betrokken gemeentebesturen, een geschikte aanvoerroute uit te stippelen. Binnen de twaalf maanden na datum van onderhavig besluit dient de vergunningverlenende overheid in kennis gesteld te worden van de resultaten van dit overleg.

Artikel 5

In de inrichting mogen uitsluitend afvalstoffen worden aanvaard die niet op een andere, hoogwaardiger wijze nuttig kunnen worden toegepast.

Onder "hoogwaardiger" wordt hier verstaan de nuttige toepassing R1 tot R8 overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering van 27 april 1994 houdende nadere omschrijving van de begrippen verwijdering en nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 6

De aanvaarding van niet risicohoudend medisch afval en andere niet gevaarlijke afvalstoffen is slechts toegelaten in zoverre hierdoor de verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen niet in het gedrang wordt gebracht.

Artikel 7

De aanvaarding van andere niet gevaarlijke afvalstoffen is, per afvalsoort onderworpen aan de voorafgaandelijke goedkeuring van OVAM (afdeling Sturing Afvalstromen)".

1.13. Tegen dit besluit van de bestendige deputatie worden bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling 1.191 beroepen ingediend.

1.14. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht :

a. De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 31 juli 1997 een gunstig advies dat zowel betrekking heeft op de lozing van afvalwater als op het aspect luchtverontreiniging.

b. De administratie gezondheidszorg, hygiëne en gezondheidsinspectie, brengt op 4 september 1997 een ongunstig advies uit. Deze ongunstige beoordeling is ge-

steund op overwegingen aangaande het verkeer -de aan- en afvoerwegen zouden hun maximale capaciteit bereikt hebben- en aangaande de toename van de immissies van fijn stof, cadmium, stikstofdioxide en dioxines.

c. Door AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, wordt op 17 september 1997 een principieel gunstig advies uitgebracht. In dit advies wordt gesteld dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een industriegebied en dat "de oven wordt ingeplant in een grootschalige industriële omgeving met goede verkeersontsluiting".

d. AMINAL, hoofdbestuur milieuvergunningen, adviseert op 18 september 1997 om het beroepen besluit te bevestigen, mits de door de bestendige deputatie opgelegde bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden als volgt worden gewijzigd :

- de aanvoer van de afvalstoffen en de afvoer van de verbrandingsresten per schip zouden verhoogd moeten worden van 50 tot 70% van het aan- en afgevoerde gewicht;
- de na te leven emissiegrenswaarden zouden deze moeten zijn die gelden voor installaties met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur (artikel 5.2.3.3.4, § 2 van Vlarem II, dit zijn strengere grenswaarden dan de voorheen opgelegde grenswaarden).

e. Door OVAM worden in het kader van de beroepsprocedure in totaal 3 gunstige adviezen verleend, respectievelijk op 25 juli 1997, 11 augustus 1997 en 19 augustus 1997.

In die adviezen stelt OVAM, beknopt samengevat, dat de nieuwe verbrandingsoven geen overcapaciteit zal doen ontstaan, dat het concept voldoet aan de "Best Beschikbare Techniek", dat de emissiegrenswaarden

kunnen gehaald worden en dat "de keuze van de inplantingsplaats in feite buiten het beoordelingskader valt van de milieuvergunningsaanvraag" omdat de inplantingsplaats "gekozen (werd) door de provincieraad van de provincie Vlaams-Brabant dd. 27.06.1995".

f. De gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent op 19 september 1997 een gunstig advies. In dat advies worden de wijzigingen van de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden, voorgesteld in het advies van AMINAL, overgenomen.

De c.v. VLABRAVER werd gehoord tijdens de vergadering van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Bij die gelegenheid heeft de vergunningsaanvrager een toelichtende nota overhandigd die ertoe strekt de bezwaren van de beroepsindieners te weerleggen.

1.15. In de periode van 20 juni 1997 tot 14 november 1997, d.w.z. praktisch gedurende de ganse beroepsprocedure, blijkt politiek en technisch overleg te hebben plaatsgevonden tussen het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest over een mogelijke samenwerking met betrekking tot de verbranding van huishoudelijk afval. Dit overleg heeft blijkbaar niet geleid tot concrete resultaten.

1.16. Met een besluit van 21 november 1997 doet de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling uitspraak over de ingestelde administratieve beroepen.

In hoofddorde bevestigt dit besluit het beroepen besluit. Daarnaast worden aan het beroepen besluit een aantal wijzigingen aangebracht :

- de toegestane verwerkingscapaciteit wordt vastgesteld op 200.000 ton afvalstoffen per kalenderjaar;
- de emissiegrenswaarden worden verstrengd, in die zin dat de grenswaarden van artikel 5.2.3.3.4..2° van Vlarem II opgelegd worden, behalve wat betreft de

parameter NO_x waarvoor een emissiegrenswaarde wordt vastgesteld van 70 mg/m³ uitgedrukt als NO₂.

Het beschikkend gedeelte van het besluit wordt voorafgegaan door een circa 33 pagina's bestrijkende motivering;

2. Rechtspleging

Overwegende dat de c.v. VLABRAVER, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, met een verzoekschrift van 27 februari 1998 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat op dit verzoek kan worden ingegaan;

3. Ontvankelijkheid

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

4. Ten gronde : de ernst van de middelen

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten o.m. onder de voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden;

Overwegende, wat alle middelen betreft, dat bij de Raad van State tegen het bestreden besluit liefst 24 vorderingen tot schorsing zijn ingesteld, dat daarbij tientallen verschillende middelen en/of middelonderdelen, over honderden pagina's, worden

opgeworpen; dat de Raad van State in een kort geding alleen kan en mag onderzoeken of die middel(onderdel)en op het eerste gezicht gegrond lijken; dat de Raad zich dan ook noodgedwongen moet beperken tot een prima facie-onderzoek van de middelen zoals ze zich in een eerste lezing tot hun essentie laten herleiden, zonder noodzakelijk ieder argument afzonderlijk te beantwoorden;

4.1.1. Overwegende dat het eerste middel is :

"genomen uit de schending van artikel 7, § 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieu-vergunning, van artikel 7 e.v. van het B.Vl.Reg. van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, van artikel 52, 3° van het B.Vl.Reg van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieu-vergunning, van het onpartijdigheidsbeginsel en van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat de aangevochten akte werd genomen op grond van een milieu-effectrapport, gecoördineerd door de heer Luc VAN MIDDEL en deze heer tegelijkertijd als dossierbeheerder voor de milieuvergunningsaanvraag optrad.

terwijl de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen vereisen dat een deskundige-coördinator van een milieu-effectrapport onpartijdig is ten aanzien van de aanvrager van dit rapport en de milieuvergunning";

4.1.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

4.1.2.1. Artikel 7, § 5, van het milieuvergunnings-decreet bepaalt :

"Het milieu-effectrapport en het veiligheidsrapport worden opgesteld op initiatief en op kosten van de aanvrager, door een college van deskundigen van verschillende disciplines te bepalen door de Vlaamse Regering. Deze bepaalt eveneens de wijze waarop de door haar gekende informatie over het leefmilieu ter beschikking wordt gesteld van het college van deskundigen".

Deze bepaling lijkt geen onpartijdigheidsplicht in hoofde van voornoemde personen in te houden.

De enige verplichting die uit deze decreetbepaling lijkt te kunnen afgeleid worden is deze van deskundigheid.

Het middel betwist deze deskundigheid als dusdanig niet.

4.1.2.2. Het middel bevat geen enkel argument ter ondersteuning van de bewering dat in casu het "onpartijdigheidsbeginsel" zou gelden, laat staan geschonden zou zijn.

4.1.2.3. Ook artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen (het MER-besluit) lijkt geen elementen te bevatten die wijzen op enige "onpartijdigheidsplicht".

4.1.2.4. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak en rechtsleer zijn in dit verband irrelevant en derhalve niet dienstig, vermits ze betrekking hebben op de regelgeving geldend in het Waalse Gewest, alwaar de plicht tot onafhankelijkheid is opgelegd door artikel 21 van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 31 oktober 1991 tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waalse Gewest;

4.2.1. Overwegende dat het tweede middel is :

"genomen uit de schending van artikel 63 van de Provinciewet, van het onpartijdigheidsbeginsel, van artikel 52, 3° van het B.Vl.Reg van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning en van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat de aangevochten akte een beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant bevestigt, genomen in aanwezigheid van de gedeputeerden ANTHOONS, VAN MELLAERT en VAN AUTGAERDEN, waar deze gedeputeerden voorzitter van de raad van bestuur of bestuurder van de algemene vergadering van de c.v. VLABRAVER zijn,

terwijl gedeputeerden die een belang hebben bij een beraadslaging zich dienen te onthouden";

4.2.2. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen terecht antwoorden dat het bestreden besluit in de plaats is gekomen van het besluit waartegen dat onderdeel is gericht; dat de aangehaalde gebeurlijke onwettelijkheid rechtgezet lijkt te zijn door het bestreden besluit, dat genomen is na een nieuw onderzoek van de zaak; dat het middelonderdeel bijgevolg niet ontvankelijk lijkt te zijn en derhalve niet ernstig is;

4.3.1. Overwegende dat het derde middel is :

"genomen uit de schending van artikel 20, § 4 en 52, 3° van het B.Vl.Reg. van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning, van het onpartijdigheidsbeginsel en van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

doordat de aangevochten akte werd genomen op gunstig advies van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij en de gewestelijke milieuvergunningscommissie, waarbij een ambtenaar van de OVAM meestemde, hoewel de Ovam participeert in de vennootschapaanvraagster,

terwijl de plicht tot onpartijdigheid ook voor adviesverlenende organen geldt";

4.3.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

4.3.2.1. Artikel 43 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen laat OVAM uitdrukkelijk toe te participeren in inrichtingen voor de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen.

Artikel 20, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) bepaalt dat, wanneer een vergunningsaanvraag uitgaat van een adviesverlenende instelling of van een onderneming waarin zij een participatie heeft, het advies van die instelling niet vereist is.

De toepasselijke regelgeving houdt dus uitdrukkelijk rekening met de mogelijkheid die zich in deze heeft voorgedaan, en laat toch nog toe dat de desbetreffende instelling in die omstandigheden advies verleent. Het weglaten ervan is enkel facultatief.

De bewering dat "de plicht tot onpartijdigheid ook voor adviesverlenende organen geldt" weegt prima facie niet op tegen de hierboven geschetste toepasselijke positiefrechtelijke regeling;

4.4.1.1. Overwegende dat het vierde middel wordt :

"genomen uit de schending van artikel 7, § 3, 1° en 3° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van de artikelen 4 en 9, § 2, van het B.Vl.Reg. van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52, 3° van het B.Vl.Reg. van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning en van de materiële motiveringsverplichting,

doordat de aangevochten akte werd genomen op grond van een MER waar geen deugdelijke verantwoording werd gegeven voor de inplantingsplaats van de verbrandingsoven, en waarbij deze inplantingsplaats voor de MER-deskundigen een opgelegd gegeven was, en zonder onderzoek van de alternatieven inzake inplanting,

terwijl een MER een verantwoording van de vestigingsplaats moet bevatten t.o.v. de alternatieven terzake, die in rechte en in feite redelijk en afdoende is, en door de MER-deskundigen op onafhankelijke en objectieve wijze wordt verstrekt";

dat de verzoekende partij er in de toelichting bij het middel de nadruk op legt dat de keuze van de

vestigingsplaats teruggaat tot een beslissing van 27 juni 1995 van de provincieraad van Vlaams-Brabant, die het college van deskundigen voor een voldongen feit heeft geplaats;

4.4.1.2. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij als volgt kan samengevat worden :

Noch het milieuvergunningsdecreet noch het MER-besluit verplichten de aanvrager van een milieuvergunning om in het MER de door hem voorgestelde vestigingsplaats op 'comparatieve wijze' te verantwoorden.

Er dient enkel uiteengezet te worden wat de te verwachten gevolgen zijn voor het milieu van de voorgestelde vestigingsplaats (project-MER).

Dat is in casu gebeurd; het MER bevat gedetailleerde gegevens omtrent de te verwachten weerslag van het voorgestelde project op het milieu.

De vergunning kan dan enkel toegestaan of geweigerd worden voor die welbepaalde plaats.

Een vergelijking van theoretisch mogelijke vestigingsplaatsen is een taak van de overheid, die dit kan doen in een beleidsMER.

Dergelijk onderzoek was in voorliggende zaak evenwel niet aan de orde.

De artikelen 4.2. en 9, § 2, van het MER-besluit handelen over het onderzoek van de zogenaamde uitvoeringsalternatieven (d.w.z. alternatieven die betrekking hebben op de voorgestelde technieken).

Het MER bevat wel degelijk een studie van deze uitvoeringsalternatieven (met verwijzing naar verschillende passages van het MER).

Het middel van de verzoekende partij inzake de verantwoording van de vestigingsplaats mist ook feitelijke grondslag.

In het MER wordt een bondige verantwoording gegeven van de vestigingsplaats te Drogenbos "via de

bespreking van de resultaten van het beleids-MER opgesteld in 1990",

en deze van de tussenkomen de partij :

De keuze van de vestigingsplaats werd afdoende verantwoord in het MER.

Er moet daarbij rekening worden gehouden met het onderscheid tussen een beleidsMER (cfr. de studie die in 1990 werd gemaakt) en een projectMER.

Het projectMER heeft niet als opdracht de beste oplossing voor het afvalstoffenprobleem te zoeken, maar dient enkel de milieu-effecten van de gevraagde installatie te evalueren.

Er bestaat volgens artikel 7 van het milieuvergunningsdecreet en volgens de artikelen 4, 2 en 9, § 2, van het MER-besluit geen verplichting om in het projectMER alternatieve of hypothetische vestigingsplaatsen te onderzoeken.

De vergunning kan enkel toegestaan of geweigerd worden voor een welbepaalde plaats.

Het MER bevat onder meer een uitgebreide analyse van de mogelijke effecten van de inrichting op het verkeer en op de luchtkwaliteit.

Hiermee wordt tegemoetgekomen aan artikel 7 van het milieuvergunningsdecreet dat vereist dat het MER "een beschrijving en een verantwoording van het voorgestelde project en van de vestigingsplaats" dient te bevatten.

De keuze van de vestigingsplaats wordt tevens uitgebreid gemotiveerd in het bestreden besluit - waarin niet louter wordt verwezen naar het conformverklaarde MER - zodat in het bestreden besluit een duidelijke evaluatie gemaakt is van de milieuvergunningsaanvraag en van de mogelijk te verwachten hinder.

De tussenkomen de partij verwijst inzonderheid naar de motivering van het bestreden besluit die

betrekking heeft op de verkeerseffecten en op de luchtverontreiniging.

4.4.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de volgende redenen :

4.4.2.1. Luidens het ingeroepen artikel 7, § 3, 1°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (het milieuvergunningsdecreet) moet het MER o.m. een beschrijving en een verantwoording van de vestigingsplaats bevatten.

Artikel 7, § 3, 3°, van hetzelfde decreet stelt dat het MER ook moet bevatten :

"de analyse van de weerslag van de voorgestelde activiteiten en de voorgestelde alternatieven op de buurt met betrekking tot de luchtverontreiniging, de geluidshinder, de trillingen, de afvalwaters, de afvalstoffen, stralingen en andere hinder of ongemakken voor de mens.
(...)"

4.4.2.2. In het MER wordt aangaande de verantwoording van de gekozen vestigingsplaats gesteld :

"In december 1990 werd een MER opgesteld om de keuze te bepalen van de inplantingsplaats van de installatie (...). Eén van de onderzochte sites was gelegen te Drogenbos op ca 1000 m van de huidige inplantingsplaats. De site is in het MER niet weerhouden als keuze met de minste milieu-effecten omwille van volgende negatieve scores:

1) Lucht: het aantal beïnvloede inwoners.

Dit is mathematisch juist gezien de ligging in het stedelijk gebied.

Deze negatieve score is evenwel niet relevant wanneer de beïnvloeding op zich te verwaarlozen is.

2) Bodem/Water:

a) Algemene situering t.o.v. het landschap

Deze factor vervalt gezien de installatie thans in het landschapsbeeld komt dat reeds beïnvloed is door de elektriciteitscentrale van Drogenbos.

b) Beïnvloeding van het oppervlaktewater.

Deze factor vervalt aangezien in het huidige project geen lozing van bedrijfsafvalwater op oppervlaktewater zal optreden.

3) Verkeer: de negatieve score ingevolge het aantal vrachtwagenkilometers, de uitlaatgasemissies en de passages over filepunten vervallen omwille van de mogelijkheid om op de thans gekozen site afvalaanvoer en residuafvoer over het Kanaal te voorzien. De huidige site te Drogenbos wordt hierdoor in vergelijking aanvaardbaar t.o.v. de beste score in het inplantings-MER van 1990 (Grimbergen)"

en :

"De keuze van de inplantingsplaats (Drogenbos) was voor het deskundigenteam tevens een opgelegd gegeven. Niettemin verwijzen we naar hoofdstuk 2.2.7. waarbij de keuze van de inplantingsplaats wordt besproken, en waaruit blijkt dat deze aanvaardbaar is".

4.4.2.3. Het eerstvermelde uittreksel uit het MER bevat een verantwoording van de gekozen inplantingsplaats t.o.v. een MER opgesteld in 1990, waarin een aantal mogelijke vestigingsplaatsen met elkaar werden vergeleken.

Deze uiteenzetting lijkt op het eerste gezicht te voldoen aan de notie "verantwoording van de vestigingsplaats".

Het middelonderdeel vermengt de schending van de formele motiveringsplicht met inhoudelijke kritiek op de bedoelde verantwoording.

Mede gelet op het technisch karakter van deze kritiek leent dit onderzoek zich niet tot een onderzoek binnen de kortgedingprocedure.

4.4.2.4. Ook de kritiek op het tweede vermelde uittreksel van het MER kan bijgevolg prima facie niet in aanmerking genomen worden.

Bovendien blijkt in de huidige stand van het geding niet op grond van welke andere bepaling de opstellers van het MER ter zake meer moesten doen dan hetgeen zij in casu gedaan hebben.

Voornamelijk dient zich, prima facie, geen regel aan die inhoudt dat het MER alle theoretisch mogelijke vestigingsplaatsen aan een vergelijkend

onderzoek, rekening houdend met alle mogelijke parameters, zoals bijvoorbeeld de te verwachten luchtverontreiniging en de te verwachten invloeden op de verkeersstromen moet onderwerpen.

4.4.2.5. Artikel 4, 4°, van het MER-besluit bepaalt :

"Art. 4. Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrapport dient ten minste de volgende informatie te verstrekken :

(...)

4. Een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieu-effecten van het voorgestelde project ten gevolge van :

- a) het bestaan van het project;
- b) het gebruik van de natuurlijke hulpbronnen;
- c) de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen, en beschrijving van de methode die werd gebruikt voor de milieu-effectbeoordeling.

Deze beschrijving moet betrekking hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middellange en lange termijn, permanent en tijdelijk positief en negatief van het project.

§ 4bis. In voorkomend geval een beschrijving van de waarschijnlijk significante milieu-effecten van het voorgestelde project op het grondgebied van een naburige Lid-Staat van de Europese Unie of op het grondgebied van een ander Gewest".

Uit artikel 9, § 2, van dat besluit vloeit voort dat indien het college van deskundigen "kennis heeft van redelijke alternatieve oplossingen", deze onderzocht en geëvalueerd dienen te worden.

Het middel lijkt, gelet op het hierboven gestelde, niet concreet aan te tonen dat deze bepalingen zijn miskend.

Het maakt overigens niet duidelijk het onderscheid tussen de ingeroepen schending van het milieuvergunningsdecreet en deze van het MER-besluit.

Uit een eerste lezing van de toelichting lijkt te moeten afgeleid worden dat deze in wezen enkel

betrekking heeft de verantwoording van de keuze van de inplantingsplaats.

De inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij op de inhoud van het MER leent zich bovendien binnen het raam van het kort geding niet tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten.

Globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomen de partijen, overtuigt de uiteenzetting van de verzoekende partijen de Raad van State er prima facie niet van dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend;

4.5.1.1. Overwegende dat het vijfde middel wordt :

"genomen uit de schending van artikel 4 van het B.Vl.Reg van 23 maart 1989 houdende de organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen

doordat de aangevochten akte werd genomen op grond van een MER waar de CO₂-uitstoot niet werd beoordeeld, er geen rekening werd gehouden met de nabijheid van een koeltoren en de effecten op middenlange en lange termijn niet werden onderzocht, terwijl een MER een in feite juiste en volledige beschrijving dient te bevatten van de te verwachten emissies en de milieu-effecten op korte, middellange en lange termijn";

4.5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij, samengevat, antwoordt :

De kritiek inzake CO₂-uitstoot mist feitelijke grondslag omdat in bijlage Re2 van het MER het gehalte van de parameter CO₂ in de rookgassen wordt vermeld.

Bovendien vereisen artikel 4.1. en 4.4. van het MER-besluit niet dat een effectstudie wordt verricht van de te verwachten CO₂-uitstoot (het onderzoeken van de gevolgen van de CO₂-uitstoot is een taak van een "klimaatdeskundige" die in casu niet werd aangesteld; CO₂ veroorzaakt geen water-, lucht- of bodem-

verontreiniging, komt niet voor op de lijst van verontreinigde stoffen van artikel 5.2.3.3.4. van Vlarem II en er werden geen milieukwaliteitsdoelstellingen voor bepaald.

Kortom, CO₂ is geen stof die aanleiding geeft tot waarschijnlijk significante milieu-effecten.

Inzake de kritiek op het door het MER gehanteerde luchtverspreidingsmodel stelt de tegenpartij het volgende :

- dergelijk bezwaar werd niet opgeworpen in de beroepschriften;
- zelfs indien het MER op dat vlak niet volledig correct zou zijn, kan dit niet leiden tot nietigheid van het bestreden besluit; aan de informatieve doelstelling van het MER werd immers voldaan;
- het gebruikte luchtverspreidingsmodel werd opgesteld overeenkomstig de voorschriften van Vlarem II; in casu werd het "Immissie Frequentie Distributie Model" van de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek gebruikt;

De tegenpartij wijst er ten slotte op dat het MER een cumulatieve beoordeling bevat van de deposities door langdurige lage concentraties (met verwijzing naar p. 70 en 287 van het MER).

Overwegende dat de uiteenzetting van de tussenkomende partij grotendeels gelijklopend is aan de repliek van de verwerende partij;

4.5.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij zich beroept op volgende bepalingen van artikel 4 van het MER-besluit :

- "Het in artikel 2 bedoelde milieu-effectrapport dient ten minste de volgende informatie te bevatten :
1. Beschrijving van het project met in het bijzonder:
(...)
 - b) een beschrijving van de voornaamste kenmerken van de produktieprocessen (...)

- c) een prognose van de aard en hoeveelheid van de verwachte (...) emissies (...) ten gevolge van het functioneren van het voorgenomen project. (...)
 - 4. Een beschrijving van de waarschijnlijke significante milieu-effecten van het voorgestelde project ten gevolge van:
 - a) het bestaan van het project; (...)
 - c) de lozing van verontreinigde stoffen, het ontstaan van milieuhinder en de eliminering van afvalstoffen (...)
- Deze beschrijving moet betrekking hebben op de directe, en in voorkomend geval op de indirecte, secundaire en cumulatieve effecten op korte, middenlange en lange termijn, permanent en tijdelijk positief en negatief van het project. (...);

4.5.2.2. Overwegende dat in de bijlage Re 2 bij het MER het gehalte CO₂ in de rookgassen wordt vermeld; dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat "in het MER geen onderzoek is uitgevoerd naar de CO₂-uitstoten", zoals in de toelichting bij het middel wordt gesteld, of dat "de hoeveelheid CO₂ die uitgestoten zal worden niet vermeld (wordt)"; dat het voor de Raad van State in een kort geding onmogelijk is te verifiëren of het gehanteerde luchtverspreidingsmodel "de reële toestand" al dan niet weerspiegelt; dat het MER, waar het, voorafgaand aan het onderzoek van de verschillende relevante milieu-effecten, handelt over het tijds kader voor de beoordeling van die effecten, onder meer vermeldt :

- "Drie fasen zullen in het MER worden beoordeeld :
- a. De fase van de bouwwerken
 - b. De fase van opstart en proefdraaien
 - c. De continue exploitatieperiode
- De effecten tijdens de eerste 2 fasen zijn tijdelijk gedurende de effectieve duurtijd van de betrokken fase.
- Voor de continue exploitatiefase wordt met een duurtijd van 20 jaar gerekend, zijnde de normale levensduur en vergunningstermijn voor dit type installatie.
- Dit houdt tevens in dat er een inschatting moet gemaakt worden van de verwachte randvoorwaarden waaraan het project moet getoetst worden (normen, maatschappelijke context,...)";

dat dus niet zonder meer kan gesteld worden dat "de toekomstige evolutie van deze vervuiling ... niet in rekening gebracht (wordt)" en dat "het MER ... dan ook een onderzoek naar de effecten op middenlange en lange termijn (ontbeert); dat het middel niet ernstig is;

4.6.1.1. Overwegende dat het zesde middel wordt :

"genomen uit de schending van artikel 5, § 2 van het B.Vl.Reg. van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de Milieuvergunning en van de artikelen 1.1.2. en 5.2.3.3.4. van het B.Vl.Reg. van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II)

doordat de aangevochten vergunning werd verleend op grond van een aanvraagdossier dat onjuist, of toch minstens onvoldoende precies was wat betreft de nominale capaciteit van de verbrandingsovens, en derhalve ook wat de mogelijke effecten van de inrichting waren op de mens en het leefmilieu,

terwijl krachtens de in het middel aangehaalde bepalingen een aanvraagdossier van een milieuvergunning juiste en voldoende preciese informatie moet verschaffen opdat de belanghebbenden met kennis van zaken de effecten van de inrichting op de mens en het leefmilieu kunnen inschatten en met kennis van zaken bezwaar kunnen indienen";

dat het als volgt wordt toegelicht :

"Overeenkomstig artikel 5, § 2 van het Vlarem I dient een milieuvergunningsaanvraag minstens, o.m., een beschrijving van de aan te wenden procédés, de aard en het vermogen van de toestellen, de aard, maximum voorziene hoeveelheid en kenmerken van de (...) grondstoffen en de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies te vermelden.

Deze bepaling heeft niet enkel tot doel de overheid in staat te stellen met kennis van zaken te oordelen over de vergunningsaanvraag, maar beoogt ook de belanghebbenden de nodige informatie te verschaffen zodat zij op behoorlijke wijze hun bezwaren tegen de geplande inrichting zouden kunnen doen gelden. Onvoldoende preciseringen in het aanvraagdossier m.b.t. relevante gegevens kunnen daarom niet goedge maakt worden in het vergunningsbesluit (R.v.St., De Bus en Duchatelet, nr. 48.186 van 23 juni 1994).

Te dezen staat in het milieuvergunningsdossier vermeld dat de aanvraag betrekking heeft op verbrandingsinstallatie met twee ovens van elk een

nominale capaciteit van 14 ton/uur bij een onderste verbrandingswaarde van 11.300 kJ/kg, wat een verwerkingscapaciteit van ca 207.000 ton afval/jaar inhoudt en een thermische verwerkingscapaciteit van 97 MW. Als maximale emissiewaarden worden in de aanvraag de grenswaarden vermeld die overeenkomstig artikel 5.2.3.3.4. van het Vlarem II gelden voor verbrandingsovens met een nominale capaciteit van 3 tot 30 ton/uur (zie bijlage 8 bij de aanvraag).

Artikel 1.1.2. van het Vlarem II definieert de nominale capaciteit van een verbrandingsoven als 'de gezamenlijke capaciteit van de ovens waaruit de inrichting bestaat, zoals berekend door de fabrikant en bevestigd door de exploitant, met inachtneming van in het bijzonder de verbrandingswaarde van de afvalstoffen, uitgedrukt als de hoeveelheid afvalstoffen die per uur kunnen worden verbrand'.

De nominale capaciteit betreft dus niet de geraamde hoeveelheid te verbranden afval, maar de hoeveelheid afval die de verbrandingsoven technisch in staat is te verbranden.

Het hoeft geen betoog dat de nominale capaciteit van een verbrandingsoven een essentieel gegeven is bij een milieuvergunningsaanvraag. Niet enkel bepaalt het Vlarem II de emissiegrenswaarden van verbrandingsinrichtingen in functie van hun nominale capaciteit.

Zonder kennis van de nominale capaciteit van de oven kan niet naar behoren ingeschat worden welke de mogelijke effecten zijn van de inrichting qua lucht-vervuiling, vermits de emissies niet kenbaar zijn, en de andere effecten op het leefmilieu, vermits o.m. de mogelijke omvang van het aanvoerbaar afval niet kenbaar is.

Nu blijkt dat de in de vergunningsaanvraag opgegeven nominale capaciteit onjuist, of toch minstens onvoldoende precies en zeker is.

Vooreerst ontbreekt de door artikel 1.1.2. van het Vlarem II vereiste berekening van de fabrikant en bevestiging van de exploitant.

In het besluit van de bestendige deputatie wordt uitdrukkelijk vermeld dat uit 'het ovendiagram van het aanbestedingsdossier blijkt dat wanneer de calorische waarde zou terugvallen op 8.400 kJ/Kg, inderdaad 47,6 ton/u en 350.000 ton/jaar zou kunnen verbrand worden. Wanneer de calorische waarde daarentegen zou toenemen tot 16.800 kJ/Kg dan zou de capaciteit dalen tot 23,8 ton/u en 180.000 ton/jaar' (Voor de goede orde: voormeld ovendiagram is geen stuk dat deel uitmaakte van het aanvraagdossier).

In de aangevochten akte kan men lezen: 'door de aanvrager wordt eveneens duidelijk gesteld dat de verbrandingscapaciteit begrensd is door de thermische capaciteit; dat bij verbranding van afval met een lager calorisch vermogen dan het aangenomen gemiddelde calorisch vermogen van 11.300 kJ/Kg, meer

dan 30 ton/uur zou kunnen verbrand worden; de calorische waarde van het afval kan variëren van 7.900 en 14.700 kJ/kg (...) de aanvrager heeft op de zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie trouwens verklaard dat het calorisch vermogen van huisvuil momenteel circa 9.000 KJ/Kg bedraagt;' (p. 28-29 van de aangevochten akte).

Uit voormelde verklaringen van de aanvrager zelf blijkt duidelijk dat de in de vergunningsaanvraag opgegeven nominale capaciteit van de ovens onjuist is. Uitgaande van het huidig calorisch vermogen van huisvuil sloeg de aanvraag op ovens met een veel grotere verwerkingscapaciteit dan de in het aanvraagdossier vermelde 207.000 ton/jaar.

Op grond van dergelijke onprecieze gegevens werden de belanghebbenden niet naar behoren ingelicht over de aangevraagde inrichting en haar mogelijke effecten op de mens en het leefmilieu. Artikel 5, § 2 van het Vlarem I is daardoor geschonden.

Het feit dat de verwerende partij in de aangevochten akte de (strengere) normen aan emissiegrenswaarden, geldig voor verbrandingsinrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton/uur oplegde, en dat zij een maximumcapaciteit van 200.000 ton/jaar oplegde, doet aan het voorafgaande niets af. Deze vergunningsbepalingen verhelpen immers niet aan de onduidelijkheid van het aanvraagdossier en de ondergraving van het bezwaarrecht van de betrokkenen die daaruit volgde";

4.6.1.2. Overwegende dat de verwerende partij, samengevat, repliceert :

Door het bestreden besluit worden nieuwe bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd, namelijk maximale emissiegrenswaarden voor installaties met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton en een werkelijke maximale verwerkingscapaciteit van 200.000 ton afval, ongeacht de gemiddelde verbrandingswaarde van het verwerkte afval.

Uit deze bijzondere vergunningsvoorwaarden kunnen zowel de emissiegrenswaarden als de werkelijke maximale capaciteit afgeleid worden.

Door de tegenpartij wordt uitvoerig toegelicht hoe de minister tot deze vergunningsvoorwaarden is gekomen.

Overwegende dat de tussenkomen de partij haar betoog zelf samenvat :

- de aanvraag en het bijgevoegde MER bevatten alle relevante gegevens inzake de ontworpen en uiteindelijk vergunde installatie en de aangevoerde afvalstoffen; het bezwaarrecht van de omwonenden wordt derhalve geenszins uitgehold;
- de aanvrager geeft terecht aan dat de nominale verwerkingscapaciteit minder dan 30 ton per uur zal bedragen, gegeven de verbrandingswaarden zoals deze zich zullen voordoen;
- de minister verleent geen vergunning voor een installatie met een hogere nominale capaciteit dan deze die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag, maar vergunt in tegendeel een installatie met een lagere capaciteit (27 ton/uur in de plaats van 28 ton/uur);
- de minister brengt in de vergunning weliswaar een significante wijziging aan in de emissienormen, maar doet zulks binnen zijn bevoegdheid door de normen te verstrengen, niettegenstaande de vaststelling dat de nominale capaciteit en de reële capaciteit van de ontworpen installatie beneden de 30 ton/uur ligt.

4.6.2. Overwegende dat het middel zich binnen het raam van het kort geding niet leent tot een onderzoek en een beantwoording ervan in al zijn aspecten en facetten; dat, globaal bekeken, afgezet tegen het verweer van de verwerende en de tussenkomen de partijen, de uiteenzetting van de verzoekende partij de Raad van State er prima facie niet van overtuigt dat de ingeroepen bepalingen zijn miskend; dat het middel niet ernstig voorkomt;

4.7.1.1. Overwegende dat het zevende middel is :

"genomen uit de schending van artikel 7, § 3, 3° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van artikel 4, 1, c) van het B.Vl.Reg. van 23 maart 1989 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen,

doordat de aangevochten akte werd genomen op grond van een MER dat onjuiste en onvoldoende gegevens bevatte m.b.t. de nominale capaciteit van de verbrandingsovens en de werkelijke emissies,

terwijl een MER een juiste en voldoende volledige analyse dient te bevatten van de weerslag van de voorgenomen activiteiten op de buurt met betrekking tot de hinder voor mens en leefmilieu";

dat het als volgt wordt toegelicht :

"Overeenkomstig artikel 7, § 3 Milieuvergunnings-decreet dient een MER ten minste de analyse te bevatten van de weerslag van de voorgenomen activiteiten op de buurt met betrekking tot, o.m., de luchtverontreiniging, de geluidshinder, afvalstoffen en andere hinder.

Overeenkomstig artikel 4 van het B.Vl.Reg. van 23 maart 1989 dient in het MER een prognose te worden opgenomen van de aard en hoeveelheid van de verwachte emissies.

De onvolledigheid en onjuistheid van het dossier van de milieuvergunningsaanvraag, die in het vorige middel werden aangeklaagd, is evenzeer terug te vinden in het MER.

In het MER wordt (enkel) gesteld dat de nominale capaciteit van de ovens 28 ton/uur zou bedragen. Hierboven werd aangetoond dat dat onjuist, minstens onprecies is.

Inzake de verwachte emissies worden enkel emissienormen vermeld die overeenstemmen met de emissiegrenswaarden voor verbrandingsovens met een nominale capaciteit onder 30 ton/uur (p. 93 van het MER), stellende dat deze niet zullen behaald worden. Die bewering laat niet toe om de emissies te kennen die door de inrichting werkelijk zullen worden uitgestoten. Daaromtrent zijn geen gegevens voorhanden in het MER.

Het MER voldoet dan ook niet aan de doelstelling op een onafhankelijke en objectieve wijze juiste en volledige informatie te verschaffen aan, o.m., het publiek";

4.7.1.2. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij als volgt kan worden samengevat :

Uit de weerlegging van het zesde middel volgt dat het zevende middel feitelijke grondslag mist.

In subsidiaire orde wordt erop gewezen dat het MER uitgaat van een 'worst case analysis' wat betekent dat wordt uitgegaan van een voor de mens en het milieu meest ongunstige vooronderstelling. Die methodologie biedt de grootst mogelijke waarborgen voor de bescherming van het milieu en de omwonenden. Het bezwaar is bovendien zonder voorwerp nu in het bestreden besluit de emissiegrenswaarden van inrichtingen met een nominale capaciteit van meer dan 30 ton per uur werden opgelegd.

en deze van de tussenkomenende partij :

Er wordt in essentie verwezen naar de weerlegging van het zesde middel.

Voorts wordt nog benadrukt dat in het MER werd uitgegaan van de 'worst case'-benadering (d.w.z. dat de milieu-effecten werden onderzocht vanuit de hoogst toegelaten emissies) en dat tevens aandacht werd besteed aan de analyse van de milieu-effecten bij accidentele situaties.

4.7.2. Overwegende dat het middel niet ernstig is om de redenen uiteengezet onder punt 4.6.2 hierboven;

5. Overwegende dat derhalve aan de desbetreffende voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de c.v. VLABRAVER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftwintig januari
1900 negennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.